

ALEX OPREA

Umbra care mă părăsește

Umbra mea pleacă încet
Pe coridoare reci, neatînse,
Și nu mai răspunde la chemările mele
Fără glas.

Îmi urmez propriile pași
Și descopăr că ecoul mă știe mai bine
Decât mine însumi,
Dar îl ignor, ca pe un copil rătăcit.

Fereastra e deschisă doar de margini,
Luminile orașului cad pe podea
Și mă fac să mă simt străin
În propria mea casă.

Aș vrea să o prind,
Să-i spun că nu sunt gata să rămân singur,
Dar ea se pierde printre obiecte
Și lasă în urmă doar tăcerea.

Patul care nu mă mai primește

Patul meu își ridică marginile
Ca niște ziduri subțiri,
Și nopțile se scurg printre crăpături
Fără să mă mai atingă.

Pernele îmi șoptesc secrete vechi,
Dar nu mai știu cum să le aud.

Sub cearșafuri, umbrele dansează alene,
Îmi fură căldura, îmi fură gândurile.

Vreau să dorm, să uit, să dispar,
Dar timpul bate cu degetele reci
Pe tâmpilele mele,
Și nu-mi permite nici un pas.

Aș rămâne aici, pierdut între pat și podea,
Dar și podeaua mă respinge,
Și mă lasă doar cu respirația mea
Care nu mai înțelege nimic.

Geamul care mă ascultă

Geamul meu plânge cu stropi de ploaie
Și-mi arată orașul ca printr-un vis sfârâmat.
Lumina se frânge în bucăți
Și umbrele se târăsc pe pereți.

Încerc să strig, să chem, să vorbesc
Cu oamenii care trec pe stradă,
Dar niciun glas nu răspunde
Doar ecoul meu obosit.

Fiecare picătură de ploaie
Mă învață că timpul nu așteaptă pe nimeni,
Și că singurătatea nu e doar lipsa altora,
Ci și tăcerea care rămâne între mine și mine.

Scaunul de lemn

Scaunul meu de lemn mă privește
Cu răceala lui veche,
Și mă face să simt că nu am loc
În lumea grăbită de afară.

Încerc să mă așez,
Dar el se înclină ușor, ca și cum
M-ar avertiza că nu voi rămâne aici mult.
Mă uit în jur și văd obiecte mute,
Fiecare cu povestea lui tăcută.

Lampa din colț clipocește nervos,
Și eu mă pierd în umbrele ei
Căutând un început care nu mai vine
Și o căldură care nu mă mai recunoaște.

Fereastra închisă

Fereastra mea nu se deschide,
Și afară plouă cu umbre.
Oricine încearcă să mă atingă
Se pierde printre stropi și crăpături.

Vreau să ies, să respir aerul străin,
Dar pereții mă țin ca într-un sac
Plin de vise rupte și praful nopților.

Și atunci stau aici,
Cu ochii lipiți de sticlă,
Văzând lumea fără a fi parte din ea,
Singur, în casa mea de umbre.

Frigul din cameră

Frigul se așază în colțuri
Ca niște spectre leneșe
Care nu vor să plece niciodată.

Încerc să mă încălzesc cu amintiri,
Dar ele se sparg ca gheața pe asfalt,
Lăsându-mă cu un gol tăcut
Care vibrează printre degete.

Lumina se joacă cu umbrele
Și eu rămân așezat,
Între pat și geam,
Ca un obiect pierdut în propria mea cameră.

Așadar, cred cu tărie că există o sămânță ce poate face rod frumos în acest tână, dacă i se dă șansa! Alex are o formă de exprimare, inclusiv în proza pe care o scrie, plină de nostalgie, plină de acel ceva ce ne aduce și duce cu gândul la acel acasă. Acasă la țară, în vatra strămoșească, unde căldura familiei mai însemna ceva. Unde viața era mai simplă, unde puteam observa mai ușor fiecare detaliu al zilei, ori al nopții, fără să ne pierdem într-o împrăștiere a minții atât de ușor cum o facem la oraș.

Bogdan Ioja - redactor editura SENS -Arad